

Jennifers Lifestory:

Barndomen – ingen dans på rosor

Född i Solna. Mamma blivande sjuksköterska, pappa ubåtsofficer. De separerade när jag var 4 och min lillebror var på väg. Mamma träffade lite senare en ny man och flyttade ut till Vassunda. Där bodde vi till jag blev 14. Mamma separerade ytterligare en gång och vi flyttade in till Knivsta.

Pappa träffade jag, och min lillebror, varannan helg under majoriteten av min barndom. Förutom somrarna. De spenderade vi tillsammans med pappa uppe i Härnösand, hos min farmor. De somrarna minns jag med värme, och farmor har alltid varit min absolut närmsta vän - trots hennes alkoholmissbruk. Hur instabil hon än varit har hon haft en stabil plats i mitt hjärta.

Kyrkan och luftstridsskolan

Konfirmerade mig i Sankta Birgittas församling och kände starkt att jag ville bli präst. Men de präster jag mötte var så strikta och "stängda" och med en tonårings naivitet tänkte jag att "Nej, jag kan nog inte vara sån". Drömmar om prästämbetet kastades åt sidan och glömdes bort.

Jag längtade bort från Knivsta, ville iväg. När jag var 16 flyttade jag till min pappa i Solna. Där gick jag klart gymnasiet (Solna gymnasium) och tog därefter värvning. Gjorde 11 månader på luftstridsskolan i Uppsala, och jobbade därefter ett halvår inom försvaret. Nådade sergeantgraden, men ville inte vara kvar längre än så.

Jennifer till vänster.

Inlevelse i människors livsöden

Har, så länge jag kan minnas, haft ett brinnande intresse för människor och människoöden. Under min tid i försvaret slog det mig att det nog var journalist jag skulle bli, trots allt. Sökte in till JMK (Journalistlinjen, Stockholms universitet) och kom in. Fick jobb på reklambyrå under det tredje året, så jag hoppade av studierna.

Min rastlösa själ ville snabbt vidare och jag bestämde mig för att frilansa. Åkte bland annat ner till Kiev och skrev om Krimkrisen åt Göteborgs-Posten. Och där hände något. Jag träffade en kvinna vars man och son var kvar på Krim. Hon var i upplösningstillstånd och jag ville sitta kvar med henne. Ville inte bara ta mina kommentarer och gå. Hon kramade mig, och höll fast, och jag ville vara där med henne, mer än något annat.

Jag kanske borde insett då att jag var på fel bana, att om jag vill bli kvar hos människan och gå jämte henne var det inte journalistik jag skulle ägna mig åt. Hur viktigt och vackert journalistik än kan vara var det inte det jag skulle göra. Och det skulle jag inom några år bli smärtsamt medveten om.

När livet kraschar – och föds på nytt

Allt hände så snabbt efter det. Jag fick ett fint, fast jobb på Bauer Media. Producerade poddar åt David Batra, Mark Levengood och Dagens Nyheter. Blev mamma, gifte mig - och totalkraschade. "Akut stressreaktion", berättade läkaren. Mitt hjärta slog tre gånger så fort som det skulle. Jag kunde inte sova, inte äta, inte vara mamma.

Jag åkte till psykakuten fyra gånger och bad dem lägga in mig. Söva mig. Befria mig från medvetandet. Befann mig i ett tillstånd av total panik i flera månader - en smärtsam, avgrunds djup pånyttfödelse. Kan inte förklara det bättre än så, och jag kom aldrig dit där jag faktiskt ville dö - men jag förstod att jag till slut skulle behöva göra det. För allas skull, och min egen.

"Generaliserat ångestsyndrom", berättade överläkaren på psykiatri. En ångestsjukdom. Genetisk känslighet. Och pusselbitar började falla på plats. Mitt liv hade alltid varit höga toppar och djupa dalar. Alltid orolig, alltid rädd. Reagerade så starkt på allt, och min familj förstod inte varför. Jag förstod inte heller varför. "Överdramatisk" kallade man det. Men nu förstod jag. Och jag förstod därtill varför min farmor, liksom pappa, självmedicinerade. Inte allt, men mycket, föll på plats.

Men är det inte präst du ska bli?

Livet återvände först när jag satte mig på en cykel och tog mig ner till Skoklosters kyrkas café för att bre mackor. Kunde inte hantera något mot betalning och den press ett sådant upplägg medförde, så vad jag än gjorde, gjorde jag gratis. Träffade en diakon och präst där som tyckte att jag skulle överväga att bli just präst. Jag lovade att kolla upp utbildning samma kväll, och när jag googlade fram informationen på Svenska kyrkan föll en harmoni över mig som jag aldrig känt tidigare, och inte igen sedan dess. Jag blev så varm. Ett paradisiskt lugn.

"Okej jag ska göra ett försök" sa jag, per automatik, rakt ut i världsrymden. Jag pratade med Gud. Gud pratade med mig. Och det är min kallelseberättelse. Ingen ängel som stod framför mig, inga himlatrumpeter. "Bara" ett paradisiskt lugn. Nu är jag snart klar med min utbildning. Masteruppsats och slutår kvar. Det har inte varit en spikrak väg sedan kallelseupplevelsen, men den har varit tydlig. Och den blir allt tydligare. Och jag är så tacksam, Harry. Så väldigt, väldigt tacksam.

Jennifer de Waard (prästkandidat i Uppsala stift)